

Stoere-mannen-verhalen

Deze nieuwe rubriek is geïnitieerd door de Hessenstam. Wat de Hessenstam doet is bij de meeste mensen niet zo bekend. Misschien komt dit omdat ze niet zoveel doen, maar als ze wat doen, dan doen ze het goed. Dit zal naar voren komen in de verhalen die te lezen zijn in deze rubriek. Wij hopen hiermee u een beter beeld te geven van de stam en zijn belevenissen.

De verhalen zijn meestal uit een recent verleden en zijn enigszins gebaseerd op de werkelijkheid. Uiteraard zullen stamleden zelf de hoofdrol spelen in de verhalen. Om privacyredenen zijn sommige namen in het verhaal gefingeerd.

Bergfreunden on-tour

Het is een donderdagmiddag in augustus, eindelijk breekt het zonnetje door. Tijd om te rusten, te eten en de zonnebril op te doen. Iedereen zakt in de sneeuw om tot rust te komen. Er zit net een 5 uur duurt klim op vanuit het dal naar de Kesselwandferner, een gletsjer op ongeveer 3000 meter in de Ötztaler Alpen. Tijdens de klim heeft het de hele tijd geregend of gesneeuwd, iedereen is doorweekt. Terwijl iedereen wat te eten naar binnen werkt, neemt Rik de telefoon ter hand. Hij moet nog een spoed telefoontje naar Nederland plegen, zijn toekomstige werkgever wil hem spreken. Ondanks waarschuwingen van Rik dat hij vanuit de sneeuw van een gletsjer belt wordt hij toch voor de tweede keer in de wacht gezet. Rik heeft er de beu aan en hangt op, dan moeten zij maar wachten tot na de vakantie. Onhulde voor ARCADIS.

Ondertussen trekt de rest van de groep zijn klimgordel aan om vervolgens te worden ingebonden aan de touwgroep. Dit is nog niet gebeurd of de wolken trekken weer dicht waardoor het zicht ernstig wordt beperkt. Toch gaat de kop van de touwgroep de gletsjer op, al sonderend weten ze zich een weg te banen tussen de spleten door. Het gaat niet hard maar er zit beweging in. Door de sneeuwval van vandaag is het er niet makkelijker op geworden, er ligt al een dik pak sneeuw van ongeveer 40 cm. Nog steeds is het zicht slecht. Melle het eind van de tweede touwgroep kan nog maar net het begin van de voorste touwgroep zien.

Na dik anderhalf uur lopen komt er een berghelling in zicht. Ötztalers hoogste berghut moet hier ergens tegen de bergwand geflankeerd zijn. Maar waar? Nergens is een contour van een berghut te zien, de dichte sneeuwval en wolken beperken het zicht. Eindelijk is de berghut te zien, alleen zijn we er nog niet, er moeten nog een aantal flinke gletsjerspleten worden

overgestoken. Dit kan alleen maar door het luchtruim te zoeken. Met een kleine aanloop en een losse lijn springt iedereen over de verschillende spleten. Dan gaat het mis, de enige vrouw in gezelschap heeft niet genoeg touw. Bij de laatste sprong wordt ze achterover getrokken en beland vol in de sneeuw. Gelukkig heeft ze wel net de overkant gehaald zodat ze geen diepe val maakt. Nadat ze weer is opgestaan kan de groep verder. Aangekomen bij de rand van de gletsjer, moet er nog een klein stuk over de besneeuwde rotsen worden gelopen voordat het Brandenburgerhaus wordt bereikt.

Eindelijk kan de klimgordel af, mag alle natte kleding uit en kunnen de voeten luchten. Het lager(slaapruiimte in berghut) wordt opgezocht om een slaapplek gereed te maken. Daarna is het goed toeven in de woonkamer, waar de kachel zorgt voor een behaaglijke temperatuur. Buiten vriest het inmiddels 4 graden, in het toilet is het 1 graad en in de woonkamer zit iedereen aan het Weissbier.

Na een flink bord Italiaanse koolhydraten wordt de dag voor morgen besproken en is het vroeg op één oor.

Na een onrustige slechte nacht moet de behaaglijke hut de volgende ochtend toch weer worden verlaten. Om half 9 gaan de jassen, overbroeken, gamaschen en handschoenen aan en de zonnebril en muts op. Het sneeuwt niet meer maar vannacht is er nog eens 15 cm bij gevallen. Hierdoor ligt er verse sneeuw bovenop, daarbij een harde snijdende wind zorgt voor een flink sneeuwstraling vanaf de linkerkant. De buff komt uit de nek, zodat het hele gezicht kan worden bedekt. De tocht gaat naar de Flüchtkogel, een pittig kolletje van 3500 meter. Het is de vraag of de top gehaald gaat worden of dat er voortijdig wordt afgeslagen naar de Vernagthütte. Op 3300 meter wordt de graad bereikt waar de keuze moet worden gemaakt. Het weer is nog niet beter geworden, het zicht is zeer slecht, de gidsen hebben er geen vertrouwen in. Er moet dus aan de andere kant van de graad over de gletsjer worden afgedaald. Voordeel is

hier dat dit de flankzijde van de berg is, waardoor er haast geen wind is. Nadeel is dat zich hier veel gletsjerspleten bevinden en een dik pak sneeuw, hierdoor zijn de spleten niet meer te zien. Na een wisseling van de kop gaat de afdaling beginnen. Conrad de uber bergführer, of beter bekend als Connie, gaat voorop. De eerste 300 meter afdalen gaat erg snel, zosnel dat de laatste van de touwgroep voorover worden getrokken omdat ze het niet bij kunnen houden. Dit is zeer vermakelijk. Dan wordt het lastiger, na al een aantal spleten te hebben ontmanteld zien we opeens Connie verdwijnen in de sneeuw. Tweede man Geert en daarachter Melle lopen snel achteruit om de lijn strak te houden. Toch is het al te laat, Conny is tot aan zijn middel in een spleet gezakt. Gelukkig kan hij er op eigen kracht eruit klimmen en kan de tocht worden voortgezet.

Nog geen 100 meter verderop overkomt twee andere bijna hetzelfde. Louis en Melle zaken

beide weg. Gelukkig glijden beiden maar met één been in een spleet zij kunnen er dus weer snel en gemakkelijk uitkomen. Al levert het wel wat pijnlijke spieren op.

Na een gesprek met een tegemoetkomende touwgroep blijkt dat het laatste stuk goed te doen is. Vol goede moed gaan we dus op weg. Al snel komen we aan de rand van de gletsjer, hier wordt even gegeten en kan iedereen zijn klimgordel af doen. Dan volgt nog een langzame afdaling naar de Vernagthütte.

In de hut is het weer aangenaam vertoeven, er wordt gerelaxed met veel spelletjes boerenbridge.

De volgende dag worden er nog een aantal oriëntatie oefeningen op de gletsjer gedaan. Daarna begint de afdaling naar het dal, het weer is beter geworden, de weg is weer sneeuwvrij dus na een erg snelle afdaling komt de hele club weer aan in Vent, de uitvalsbasis van de cursus. Hier krijgen alle mannen te horen dat ze zijn geslaagd voor de cursus en volgend jaar dus zelf de bergen in kunnen of een andere cursus kunnen volgen.

Daarna begint de terugreis naar het vlakke en warme Nederland!

